

Nemzeti Hitelintézet uszályából kemény tölgv tűzifa eladása és kimérése (Stefánia alatt) elsőrendű mekezdődött.

A Back-malom új átrakótelepe nagy fejlődési lehetőséget biztosít a szegedi gabonatranszitó-forgalom számára

Az új átrakótelep sajtóbemutatója

(A Délmagyarország munkatársától.) Nemrégiben még a Tiszán, Szegednél a gabona átrakás meglehetősen körülményes és költséges volt. A tiszai rakodón, ahová a közúti vasút vágánya kivezet, egy mázsa gabona átrakási költsége szekérárúnál 10 fillér, vasúti vagonból való átrakásnál pedig 18—20 fillér volt. Szakértői bizottság megállapította, hogy ezek a túlságosan magas költségek akadályozzák a tiszai gabonaforgalom kifejlődését. Tavaly Szeged átrakási forgalma 6000 vagon gabona volt és szakértői vélemény szerint ez a forgalom egykönnyen a duplájára volna emelhető az átrakási költségek csökkentése esetén.

Arra volt elsősorban szükség, hogy az átrakás munkáját, amely mindeddig kézi erővel történt, mechanizálják és ezáltal olcsóbbá tegyék, valamint meggyorsítsák az átrakást. A Back-malom ajánlatot tett a város hatóságának, hogy a vasúti híd melletti nagy malmát beraktározó és átrakóteleppé alakíttatja át. A nagyméretű átalakításhoz a Back-malom nem kért támogatást a várostól, csupán a köveztvám elengedését kérte.

Junius közepe táján a Back-malom telepén hozzákezdtek a beraktározó és átrakótelep építéséhez. Több mint három hónapi szünet nélküli munka után most készültek el az átalakításokkal, amelyeknél állandóan 120 munkást foglalkoztattak. A munkálat közel 100.000 pengőjébe került a Back-malomnak.

A Back-malom telepén végzett hatalmas méretű átalakításokat a meghívottaknak szerdán délben mutatta be a Back-malom vezetősége. Megjelent a bemutató Baranyi Tibor főispán, dr. báró Tunkl Tamás főispáni titkár kíséretében, dr. Pálffy József polgármester, Vértess Miksa

kormányfőtanácsos, a kamara elnöke, dr. Tonelli Sándor, a kamara főtitkára, Tichy Antal Máv. üzletigazgató, a Szeged-Csongrádi Takarékpénztár Rt., a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank, a MFTR, a Seben Pál budapesti cég, a Futura és több szakcég képviselői. A megjelenőket begavári Back Károly igazgató, valamint Guttman Géza igazgató és Polgár József kaulozták végig a hatalmas malomtelepen.

A vendégek végignézték a gabona mechanizált szállítási útját a malomtelepről a hajóig. Éppen tengerit raktak át és a tengerivel megrakott vagonok a garat elé állottak, ahová beömlésztették a gabonát. A garatból teljesen megtisztítva a gabona futószalagokon a csillékbe kerül és a csillék a hajóig viszik. Ennek a komplikálnak tűnő műveletnek a lebonyolítása igen gyors. Kézzel nem is nyulnak a gabonához, mindent elvégez a pontos és megbízható gépezet.

A Back-malom befogadóképessége 1200 vagon gabona, egyetlen tárházban 500 vagon gabonaműt tudnak tárolni.

A nagy költséggel végrehajtott átalakítás révén minden reményünk meglehet arra, hogy a tiszai kereskedelmi forgalom ma még szinte beláthatatlan tempójú fejlődésnek indul. A városnak legfontosabb érdeke volna, hogy Csanád és Békésmegye és Pest vármegye déli része, a gabona átrakási forgalom szempontjából Szegedre gravitáljon. Ezt a Back-malom a nagymérvű átalakításokkal terjeszt mértékben elősegítette, mert az átrakási költségek jelentősen csökkentek. Nagy perspektíva előtt áll Szeged a tiszai átrakási forgalom és most az volna fontos, hogy a város hatósága a közöltségek apasztásával még olcsóbbá tegye az átrakást.

Az algyői művész-karrierről, amely egyelőre lefelé ivelt

(A Délmagyarország munkatársától.) A napokban megírtuk, hogyan indult el Adorjányi Sándor „felfelé ivelő” karrierje, még pedig szülőfalujában, Algyón. Elment a vándorcirkusszal, amelynek igazgatója nem csak az ügyességet fedezte fel benne, hanem a hivatottságot is. Másnap apró hírt közölt lapunk, amely szerint „Szabó Sándor 19 éves artista, aki a Szőregen szereplő vándorcirkusz tagja, pénteken este produkció közben mintegy 10 méter magasán kifeszített kötélről lezuhant. Az artista az esés következtében kártörést, medencecsonttörést és súlyos zúzódásokat szenvedett. A mentők eszméletlen állapotban a kórházba szállították. Állapota súlyos.”

— Így esik le egyszer a mi Sándorunk is, jegyezte meg Emilhez címzett, szikár egyéniségű mindenesünk. Még jó, hogy nem ő volt.

— Csak ne türelmetlenkedjen, várja ki, — biztattam szelíden.

— Na igen, ha nincs alatta háló! — jegyezte meg a fiam, aki az artistát a társadalom jelentős oszlopának tekintti, legfőbb sorrendben helyezi a boxbajnok, meg a birkózó mögé. (Pardon, a tűzoltó egyenrangú, mert az is veszélyezteteli a magasban az életét, jóllehet érthetetlen módon nincs rá alkalma, hogy Szegeden „egy igazí, nem olyan akár-milyen” tüzesetnél mutassa meg, hogy mit tud. Mire is felhívom a főparancsnok szíves figyelmét.)

Szikár mindenesünk napok óta gyanusan süntörög körülöttem, több megbeszélést tartott falujabeliakkal, végre nekibátorodott.

— Tésúr kérem, mégis csak a mi Sándorunk volt az.

— Hogy lett volna? Ezt Szabó Sándornak hívják, az meg Adorjányi volt!

— Ezer neve van ott mindegyiknek. Ezt is hívják Gonda Mari fiának, meg Kenderésinek is.

— Hát ehhez hogy jut hozzá?

— Mer a szüleje (értsd: apai nagyanyja) Kenderesi Franci. Csak így mondják. Itt fekszik még mindig a kórházban.

Ha így áll a bál, akkor meg muszáj látogatni a gyereket, utnak is eredtem mingyárt. Kenyeres doktor ur, aki éppen fájós lábakra kent gyógyító irt, elvezetett az ajtajáig, aztán magamra hagyott. Én pedig jól tudván, hogy a legtöbb beszélgetés hülyeséggel kezdődik, ragaszkodtam ehhez a társadalmi szokáshoz, mondván:

— Hát leestél?

— Le, — felelte derűs tekintettel.

— Nagyon fáj?

— Most már nem érzem. Két hét múlva szabadulok.

— Aztán?

— Visszamegyek és folytatom.

— Mond már el, hogy történt?

— Algyőről, mikor felvettük, elindultunk Dorozsma, de az eső miatt csak két este játszottunk. Szépen ment minden. Az első, hogy a pályát vizsgálom meg. Széket vittem fel asztalt, ott vacsoráztam, egy dorozsmai gyereket is magammal hajtam, sose volt ilyenben része, a hátam mögött volt, vitte a vállamat.

— Meddig tanultad a mesterséget?

— Félévig.

— Jobb ez másnál?

— A vasutnál sokkal jobb, mert ha jól keresek, sokra men! Deszken most 62 pengőt szedtek be egy este, pedig nem vagyok köztük. Dorozsmán az is baj, hogy ott nem csak mink voltunk, hanem előttünk már sokan. Nagyon vélogatós nép a dorozsmai, azért lett volna itt is.

— Te mennyit kerestél?

— Csak 3 pengő 20 fillért kaptam. Ez esett rám.

— Dorozsma után mi következett?

— Tápé, de ott se voltak többen. Az igazgató pedig másfél kiló régi rossz rézpénzt szedett ki a perselyekből a négy estén. Itt nem volt fiu, aki el mert volna velem indulni. Mentünk hát Szőregre.

— Itt esett meg a baj.

— Itt. A második este egy kis fiu a nyakamba tilt. Mikor a közepem voltunk, nagyot pattant a spanoló drót, meglazult az egyik szára. Hirtelen előre hajoltam, hogy a gyerek elkapja a drótot, akin jártunk. Neki sikerült, nekem nem.

— Meg voltál ijedve?

— Nem voltam, csak a kezemet sajnáltam, hogy egészen eltört, pedig nem tört el. Az egyensúlyozó botot nem eresztettem el, az csinálta a bajt, mert ha talpra ugrok, meguszom az egészet. De ahogy földet értem, a bot kettőbe szakadt, úgy dültem én el. A szőregi doktorok a kórházba küldtek, először hat hetet mondtak, de most már kevesebb lesz. Kár, mert Szőregen 40—42 pengő volt esténként a bevétel.

— Hát a Júda Pannával mi van? Felvette a társulat?

— Ez elment Dorozsmaig, ott az igazgató kipróbálta, hogy tud-e táncolni? A csárdást se tudta, hát ezért visszaküldte. De most Szegeden van, az anyja azt üzenete, ne merjen hazamenni, agyonütik, amért elgyűtt.

— Hát ennyire nem méltányolják Algyón a művészetet?

— Azok olyanok. Csak nézni szeretik. A Panni nagyon tetszett az Emilnek, azért volt kedve a lánynak eljönni.

— Ki az Emil?

— Tuggya, amelyiket eltemetnek a sirba. Az is köznök való.

(Hátborzongató fakir mutatvány, de Emil dacol a földdel, sőt — ime — föld feletti nőkre is veti szemét. Egyébként azóta már más tetszik neki Szive új hölgyével rövid időre meg is lépett, azonban hamarosan visszatért. Ő a földdel jobban szeret ölelkezni, mert ez biztosítja a kenyerét.)

A sorokban behugyolált fejű idősebb ember fekszik, most megszólal.

— Mondja már a virágokat!

Sándor, aki határozottan csinos, értelmes arcú fiu, szemérmesen mutat az éjjeli szekrényére, amely tele van szegfűcsokorral.

— Szőregi lányok hozták vasárnap. Nem is ismerem őket, de látták, amikor leestem.

— Bort, meg sört is hoznak! — magyarázza a helyzetet az öreg.

Valóban, ott sereglenek a palackok, hasas üvegben családi sör.

— Nagyon látogatnak, mondja Sándor, csak az algyői barátainak nem jutottam az eszükbe az egy Demján Vesztert kivéve. De a többi egy se gyűtt még.

Mutatja a sérüléseit, a beteg balkarját már mozgattja, a medencecsontja is összeforrt.

— A Muki bohócna nem egyszer volt eltörve a karja s most erősebb, mint volt.

Aztán önérzetessé válik hangja:

— Mihelyt kiengednek, visszamegyek. Nem a saját hibámból estem le.

Ezen van, kérem, a hangsúly. A saját hibából leesni egészen más. Talán szégyen is. De ki tehet arról, hogy meglazul a spannung? Ehhez semmi köze a művészetnek, ezt talán soha meg nem értik Algyón, ahová Júda Panni nem mer hazamenni, mert a szülei elfogultak, akárcsak a múlt század derekán uri magyar eleink, akik kitagadták a fiukat, ha elmentek nemzet napszámosának.

(sz.)

Fájdalommal jelentjük, hogy a legjobb anya és nagyanya

úgy. Rokosnvi Józsefné

hosszas szenvedés után elhunyt. Temetése f. hó 27-én d. u. 3 órakor lesz a Szaty-mazi u. 7b sz. alatti gyászszobából.

A gyászoló Vass-család.

Pálffy Lázár

elsőrangú divat uri szabósága TISZA LAJOS-KÖR-UT 46. SZ. Kitűnő anyagból, modern kivitelben öltönyöket a legszolidabb árak mellett készít Nagy választék haza és angol divatszövegetekben. 328 választék hazai és angol divatszövegetekben. 328